

[Ole Espersen]

ver fastslået et ansvar. Det synes jeg man burde gøre. Jeg er sikker på, at regeringen også vil sørge for, at den periode, de mange år, der nu er gået, ikke forlænges yderligere.

Det kan måske være nødvendigt, at vi i Retsudvalget præciserer nogle af de ting, som regeringen og min egen gruppe giver udtryk for at vi gerne vil være med til at gøre her, f.eks. hvad der kræves for at åbne en sag i USA, for at få rettet de fejl, der er lavet. Kræves der andet og mere end at anlægge én retssag mod skifteretten, kræves der andet og mere for at komme i gang dér, må vi naturligvis også være villige til at bistå med det.

Fischer (KF):

Der er tale om en usædvanlig sag, et usædvanligt hændelsesforløb, og det er også usædvanligt, at vi behandler en sag om et enkelt menneskes situation her i Folketinget. Men det er berettiget, for der er tale om et menneske, der er stillet i en fuldstændig urimelig situation som følge af en forveksling, der er sket for mange år siden, og som for den pågældende person har haft så store og negative konsekvenser.

Det Konservative Folkeparti har derfor haft en positiv indstilling til det foreliggende beslutningsforslag og er positiv over for, at man skal se på, hvordan man kan sikre Tom Lisborg fri proces, så han kan få rettet op på den fejl, der er opstået i USA ved, at han blev erklæret søn af en ubeslægtet person.

Vi føler også, at det havde været naturligt, som denne sag er belyst, at regeringen selv havde taget det nødvendige initiativ inden fremsættelsen af dette beslutningsforslag, men nu har vi hørt justitsministerens kommentarer til beslutningsforslaget, og de tyder på, at vi er på vej til at få løst problemet.

Når regeringen nu kommer med udspillet, må vi forstå, at det er på baggrund af en række konkrete politiske tilkendegivelser fra partier her i Folketinget, fra Fremskridtspartiet, fra Det Konservative Folkeparti, fra Venstre, fra SF, og jeg tror også, fru Inger Stilling Pedersen har været positivt inde i debatten.

Og så vil jeg sige, at det er bedre, at regeringen spiller sent ud end aldrig; så må vi se på regeringens udspil i Retsudvalget. Men vi kan i hvert fald glæde os over, at det tyder på, at vi er på vej til at få løst dette problem.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg synes, det er udmærket, at Fremskridtspartiet er kommet med dette forslag, men jeg vil dog sige, at lang tid forinden det blev fremsat, havde både jeg og andre af regeringens ordførere kontaktet justitsministeren og talt om, at her var noget, vi måtte gøre noget ved. Så er det da godt, at Fremskridtspartiets forslag kommer frem, og at vi får debatten her i salen.

Men det er forkert at sige, at regeringen ikke har villet gøre noget. Vi har haft nogle gode drøftelser regeringspartierne imellem og er helt og fuldt enige om, hvad der bør gøres.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Jeg tror, det er på sin plads at sige her, at der ikke tidligere er kommet nogen klar udmelding fra regeringen om dette her. Den er kommet her i dag, og jeg forstår, at den er foranlediget af beslutningsforslaget og de klare tilkendegivelser fra en række partier. Vi behøver ikke at polemisere mere over det; vi kan så glæde os over, at regeringen har spillet ud – bedre sent end aldrig. Men udspillet kommer på baggrund af beslutningsforslaget, sådan har jeg forstået situationen.

Svend Aage Jensby (V):

Ja, jeg kunne også have lyst til at starte med at sige: bedre sent end aldrig, for den 24. januar i år fik vi et notat fra Udenrigsministeriet i Retsudvalget, og af det notat fremgår, at Udenrigsministeriet på grund af manglende akter ikke kan give et fuldstændigt billede af, hvad der er sket i USA, og at den danske repræsentation derovre i næsten 10 år har været beskæftiget med sagen uden at opdage den fejl, som nu er beskrevet. Der står også, at man ikke entydigt kan placere et ansvar for forvekslingen. Jeg nævner det, nu justitsministeren fremhæver så stærkt, at der ikke kan placeres noget ansvar herhjemme. Der stod i notatet af den 24. januar 1994, at man ikke var i stand til at placere et ansvar. Det er altså først i 1991, at Tom Lisborg af egen drift opdager denne fejl, og han og hans mor er totalt uden skyld i fejlen. Udenrigsministerens ledsagende skrivelse sluttede med, at man naturligvis ville yde ham